

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sermones de Sa[n]ctis Hyemales, Estiuales, De
festiuitatibus Jesu christi, Beate virginis et alior[um]
Sanctor[um] ... Venera[n]di patris, fratr[is] Nicolai deniise
Ordinis Minor[um] de obseruantia ...**

Denisse, Nicolas

[Augsburg], 1510

VD16 N 1513

Pri[m]o h[...] sple[n]dore[m] tenebra[rum] ignorantie expulsiu[m]. Et
h[oc] q[uod] ad intellectu[m]

urn:nbn:de:hbz:466:1-30625

Bernio de verbo dei

ts quō te debeat cōdēnare. Ad h̄ p̄positū doē illūinariū p̄tra tenebras ignorātē.
etī Lacrāti⁹ i.u⁹. li. diui. isti. ait. Hoies Rōm. xv. Q̄re cui⁹ sc̄ptā sūt: M̄rāz dō/
malūt exēplaq̄ p̄ba: qm̄ loq̄ facile c̄p̄stare c̄trinā sc̄ptā sī. Per p̄bū aut̄ dī oīf triple
difficile. Utina qdē tām̄lti bñfacerēt: q̄ splēdor in intellectu. Prim⁹ ē splēdor: h̄
multi bñ loquunt. Hec ille. Nec etiā suffi structus. Nā p̄bū instruīt intellex̄t: c̄
ceret ex̄pliq̄ boni exēplū p̄bere: nūl̄: et mēs ipa p̄dicatōris iten⁹ fuerit mūda. q̄
vt dī B̄. sup Eze. Sermo dulcedinē nō h̄z quē intra sc̄ientiā vita reprobā remor
det. Hec ille.

Tertia cōdicio est affectio

virtuosa: sic vīc̄ q̄ ex charitate afficiat p̄/
dicatōr: nō ad qstū r̄gale neq̄ ad mōi glo
riā: neq̄ generali: ad q̄rēdū q̄ sua sūt: h̄z q̄
tēlu ch̄ii: vt dī de charitate. j. Lōz. xiiij. et j.
Lōz. x. Nō q̄res q̄d mibi vīle c̄: sed q̄d
mūl̄: vt saluī sīat. Hec p̄bi. Querunt q̄ sua
sūt: q̄ p̄dicat aut cupiditatē glīe: aut amo
re lucri: aut deniq̄ sp̄e cūnsc̄iūq̄ commodi
sp̄alis. Et tales freq̄nt in impatiētā rūut
pp̄f detrahētū p̄ba: q̄ m̄ ex diuīa dispēsa/
tione p̄mitrūn: vt sic depm̄f sum⁹ lantis
glīe q̄ orīi pos̄ez p̄bis bladictū. Hinc
B̄. vi. q. j. Sūt plūm̄. dī. Sūt plūm̄ q̄
vīta bonoꝝ ampli⁹: q̄ debēt laudāt. et inq̄
elatio de laude surrepat: p̄mittit oīpotēs
de malos in obrecreatiōe: et obiurgatione
prūpe: vt siq̄ culpa ab ore laudatiōi in coh
de nascit: ab ore vitupariū suffocet. Hec
ille. Patiēter iḡt: et q̄ anio ferēdī sūt rub
musculi plebis: nec curandū de oībī q̄ dī
cūf: nisi ralitā essent pp̄f que si n̄ p̄futaref
infamia notabilis in p̄indiciū aīaz̄ orīi pos̄/
ser. Hiero. ad nepo. Exāne hoīm rūmu
sculo aucuperis: et offensam dei p̄ploꝝ lau
de cōmutes. Perifamīa: et bona fama ch̄ri
miles gradit: nec laude extollit: nec vītu
peratioē frā gif: et leta p̄tēnit: et tristia: et p̄
dīs solū vīzēt cū neq̄ lunga noctē. hec ille.

Tertio p̄plāda est p̄bi dei deilde
trabīl̄ vīlitas: quā vīc̄ repōrtat d̄
deuote suscipit p̄bū dī. Habet em̄
p̄bū dī māl̄tos pūtīles effect⁹: et ipoꝝ p̄cedēt
Pūt̄ h̄z splēdorē tenebrā igno
rancia expulsiū. Et h̄z q̄ ad intellectū
Scōo habet ardorem frigoris malicie
repulsiū. Et hoc q̄ ad affectū.
Tertio habet vīgorē operū neq̄tie rep̄
sūt. Et hoc q̄ ad effectū.

Primo igitur habet splēdorē

frigoris malicie repulsiū. Et hic ardor ē tplex
Prim⁹ ē ardor viuificatiū. Prouer. xiiij.
Lex dei fons vite. Joā. v. Qui auditeret
viuēt. Ibiē. Verba q̄ ego loq̄ sp̄us et vi
ta sunt. In cui⁹ mysteriū dīs suscitās ado
lescēt dī. Adolescēt tibi dico surge.

Scōo est ardor purgatiū. Purgat em̄
trip̄. Primo penetrādo. Penetrat ei ver
bū dei cor hoīs. Heb. iiiij. Glū⁹ est fino dī
et efficac̄: et penetra. oī glād. et c̄. Penetrat
em̄ sp̄m vīzēt ad cogitatiōes: et affectiōes: et
intēcōes. Scōo emolliēdō. Lōn. v. Anna
Judit. iiij. Lū loq̄ref angel⁹ filiis isrl̄ verba
dei flēuerūt. Et Nee. viij. Fleuit oīs plus
q̄ cū qdā queret ab abbate ioāne dī duricā
cordis: et dicit. Quid durius lapides: et quid
git. sic p̄bū dei cor dūp̄ aperit ad timotēm
dei. Hiero. xxij. Verba mea q̄i malle⁹ dī